

Jensen-Nybjerg: Det fremgik klart af den Generaldebat, som blev ført oppe i det andet høje Ting forleden Dag ved dette Lovforslags tredie Behandling, at man var i allerhøjeste Grad uenig om visse Bestemmelser i Lovforslaget, nemlig Bestemmelserne i § 3 under første og andet Stykke; det er det, den højtærede Minister har omtalt for et Øjeblik siden. Nu er det jo i højeste Grad uheldigt, naar en Lov udgaar herfra, at der i den findes saadanne Bestemmelser, som der straks vil opstaa Misforstaaelser af og Uklarhed over, men det er særlig uheldigt, ja ligefrem grelt, naar et Lovforslag som dette, der ikke — i Modsætning til adskillige andre — kan siges at være noget Hastværksarbejde, sendes ud til Befolkningen i den Form, det nu har faaet, med en Erklæring, der omtrent maa lyde som saa: Ja, nu er Lovforslaget blevet færdigt, men selv de, der er mest sagkyndige paa dette Omraade indenfor Lovgivernes Kreds, er i højeste Grad uenige om, hvorledes visse Bestemmelser skal forstaaes, nu bliver det altsaa Befolkningens Sag at skændes eller slaas om, hvorledes den vil forstaa dem. Det kan vi dog ikke godt være bekendt, og derfor mener jeg, vi let kan enes om at henvise Lovforslaget til Behandling i et Udvalg, hvor jeg gaar ud fra, vi meget hurtigt kan blive enige om en klar Affattelse af disse Bestemmelser, saaledes at der ingen Misforstaaelser kan finde Sted, og saa vi kan naa at gøre Lovforslaget færdigt i de faa Dage, der er tilbage af Samlingen, og faa det sendt ud til Befolkningen i en saadan Skikkelse, at ikke alene de sagkyndige, men ogsaa andre Mennesker kan forstaa, hvad Meningen er. Jeg tror ikke, det kan nytte, at vi indlader os paa at ville klare dette Forhold ved en Debat her i Tinget; jeg tror, vi gør det langt bedre i et Udvalg, og jeg kan tilsige mit Partis Støtte til en velvillig og meget hurtig Behandling.

Andreasen: Lovforslaget om Afløsning af Arvefæsteafgifter har jo maattet gennemgaa en alvorlig Skærsild. Denne Sag har i de sidst forløbne Rigsdagssamlinger mødt en mærkværdig krank Skæbne, men jeg hilser naturligvis med Tilfredshed, at vi her i Samlingens ellefte Time eller snarere ved Udgangen af den tolvte Time, dog synes at kunne naa til et Resultat. Imidlertid beklager jeg, at man faar dette Lovforslag sendt herved fra Landstinget i en Skikkelse, der nødvendiggør en Udvalgsbehandling. Da Landstinget har haft denne Sag til Behandling i et Par Samlinger, og

da der jo ikke imellem den Form, hvori Landstinget har vedtaget Lovforslaget, og den Form, hvori Folketinget kunde ønske det gennemført, egentlig er nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til Grundlaget, havde jeg ventet, at vi kunde have modtaget det her i en saadan Affattelse, at vi kunde have undgaaet at tilbagesende det. Jeg har naturligvis ikke noget imod, at der nedsættes et Udvalg, men havde dog tænkt, at Ministeren vilde kunne have stillet et Ændringsforslag, saa vi ikke havde behøvet noget Udvalg.

Den 31. Marts 1916 fremsatte den højtærede Landbrugsminister første Gang her paa Rigsdagen, nemlig i dette Ting, Forslag til en Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter. Lovforslaget blev faa Dage efter Fremsættelsen behandlet i dette Ting og henvist til et Udvalg, for hvilket det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) blev Formand. Dette Udvalg arbejdede meget hurtigt, og allerede den 12. Maj forelaa Lovforslaget færdigbehandlet her i Folketinget, vedtaget med alle Stemmer imod den konservative Gruppens. Blandt de Folk, der i særlig Grad er interesserede i denne Sag, har der hersket ikke ringe Misfornøjelse og en forstaaelig Misfornøjelse med, at man ikke for længst har gennemført det af Folketinget vedtagne Forslag. Ganske vist maa jeg erkende, at de Bestemmelser, der senere er kommet til, og hvorved Forslaget udvides til ogsaa at omfatte Afgifter, der paahviler Embedsjorder og lignende, er en Forbedring af Lovforslaget, og vi har jo ogsaa i sin Tid indenfor Folketingsudvalget haft Lyst til at gaa videre, end Lovforslaget ved dets Fremsættelse fra Ministerens Side gjorde. Men Forslaget var i nøje Overensstemmelse med alle Fæsteres Ønsker, og det Afløsningsgrundlag, som der her foreligger Forslag om, er jo ogsaa nu accepteret af Landstinget, saa paa det Punkt er Forslaget ikke undergaaet nogen Forandring, idet man tager i det væsentlige Kapitelstaksterne fra Aarene 1890 til 1913 som Udgangspunkt med Udskydelse af de to laveste og de to højeste Takster og lader Gennemsnittet af disse Kapitelstakster angive Afløsningssummen.

Det er ikke faa Penge, det har kostet Arvefæsterne, at denne Sag ikke blev gennemført i den Samling, da Folketinget med saa stort Flertal behandlede og for sit Vedkommende afgjorde den Sag, og jeg vil gerne have Lov til i Dag, da vi jo nu om kort Tid skal have Rigsdagsvalg i Henhold til den nye Grundlov, der udtrykkelig taler om et prøvende, overvejende og regulerende